

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Strălănită: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R

BIBLIOGRAFIE, de d. D. Alexandresco.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Înalta Curte de casație și justiție, s. II: *George Al. Crupensky și alții cu Creditul fânciar rural din București*Curtea de apel din București, s. I: *I. Dumitrescu cu Maria I. Dumitrescu*.Curtea de apel din Iași, s. I: *George N. Ghica cu Soc. Bailey și C-ia*.Tribunalul județului Suceava: *Sigmund Langfelder et Bruder cu Mozes Clar* cu o observație de d-l D. A.Tribunalul județului Neamț: *Iancu Mălășaru cu Primăria comunei Girov*.Judecătoria ocolului II, jud. Iași: *N. Iosipescu cu Al. Bădărău*.Judecătoria ocolului Topolog, jud. Argeș: *T. S. Cernătescu cu I. N. Tănase* cu o observație de d-l D. A.

B I B L I O G R A F I E

RÉPERTOIRE GÉNÉRAL ALPHABÉTIQUE

du

DROIT FRANÇAIS

par

A. CARPENTIER et G. FRÈREJOUAN DU SAINT

TOME XXVIII

(Libr. de la Société du Recueil Sirey, — L. Larose, 22, Rue Soufflot, Paris).

Una din operele cele mai monumentale a secolului trecut și a secolului actual va fi, de bună samă, Repertoriul de legislație a cărui titlu figurează în frontispiciul acestei dări de samă, pe care îl publică redactorii du *Recueil général des lois et des arrêts*, și căruia mai pe scurt se poate da numele de Repertoriul *Sirey*. Primul volum al acestei opere, la care colaborează profesorii și jurisconsulții cei mai distinși și mai renumiți pe care 'i posedă Francia, această țară binecuvântată, care a apărut în tot-deauna pe cei slabi și de la care mai toate popoarele civilizate au împrumutat instituțiile lor juridice, a apărut la 1886. De atunci volumele, care astăzi au ajuns la cifra respectabilă de 28, s'au succedat

în cea mai perfectă regularitate, și în curând vom avea o operă completă (36 de volume în 8°), care va trebui să figureze în biblioteca orî cărui jurisconsult.

Ultimul volum, care a apărut acum câte-va zile, și de care nu s'a vorbit încă până acum în lumea juridică, cuprinde articolele *Ministère public-Numéraire*.

Materiile cele mai de căpetenie care împodobesc acest frumos volum de aproape una mie de pagine, tratează despre *Ministri* și Responsabilitatea lor, despre *Minoritate*, despre *Zidul*, *Șanțul* și *Gardul comun (Mitoyenneté)*, despre *Muntele de pietate*, despre *Naționalitate* și *Impământenire*, despre *Vase sau Corăbii (Navires)*, despre *Firmele comerciale* și *Numele patronomic*, despre *Notariat*, despre *Novățione*, despre *Nulități*, etc.

Ceea ce distinge această lucrare de Repertoriul lui Dalloz și de acel al Pandectelor franceze, care de asemenea este în curs de publicare, este partea largă pe care el o consacră dreptului comparat și dreptului internațional privat, care, în timpurile din urmă, a luat o dezvoltare atât de mare, din cauza deschiderii căilor de comunicație și ușurinței cu care omul se poate astăzi transporta din o țară în alta.

Autorii acestui Repertoriu nu se mărginesc, în adevăr, la studiile dreptului francez și a arăta starea doctrinei și a jurisprudenței celei mai recente asupra tuturor chestiunilor care se pot ivi atât în teorie cât și în practica de toate zilele, ci, la fie care articol, care este o monografie completă asupra materiei, ei arată și legile străine care cărmuesc țările cele mai depărtate; așa în cât nu se poate ivi conflict, care la moment să nu poată fi curmat cu ajutorul acestei opere. Cât pentru exactitatea informațiilor date, ea nu poate fi pusă la îndoială, fiind că această parte specială a dreptului este lucrată cu multă îngrijire de savantul profesor de la Lausanne, *Ernest Lehr*, cunoscut în lumea întreagă ca om competent în asemenea materie. Și apoi, infor-

mașiile asupra legilor străine sunt comunicate de jurisconsulți din fie-care țară, în cât erorile care se pot strecura în această privință nu mai sunt cu putință.

Ceea-ce ne a bucurat în deosebii este că, în acest vast studiu, țara noastră, de care altă dată nici nu se vorbea, nu este trecută cu vederea. Ast-fel, pentru a nu cita de cât câte-va exemple, la articolele *Ministre* și *Naturalisation*, nu numai legile românești, dar și decisiile jurisprudenței noastre sunt citate cu cea mai perfectă exactitate. Acest fapt, o mărturisim, ne a produs o vie mulțumire și o bucurie sufletească, pentru că, d'impreună cu alții, am contribuit și noi, în limitele slabelor noastre puteri, a face cunoscut instituțiile țării noastre.

Dar ce să ne mai încercăm a recomanda lumii juridice o asemenea lucrare? Ea se recomandă în destul prin numele colaboratorilor săi. În adevăr, când pe frontispiciul volumului ce avem în mână, ca și pe cele anterioare, vedem nume ca acele a lui Baudry-Lacantinerie, Esmein, Er. Lehr, Lyon-Caen, Pic, Pillet, Renault, Ruben de Couder, Alb. Wahl, etc., etc., tot ce am putea dice ar fi zadarnic.

Asemenea jurisconsulți, pe care mulți din noi, —vorbm de cei mai tineri— i-au avut de profesori, n'au nevoie de a fi puși în evidență. Opera lor va rămânea un monument neperitor, ne va îndemna pe noi, cei mai mici, la muncă și va servi de pildă generațiilor viitoare.

D. Alexandresco

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II

Audiența de la 19 Martie 1901

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

George Al. Crupensky și alții cu Creditul Funciar Rural din București

Urmărire imobiliară.—Afște și publicațiunî.—Înmânarea lor către debitorul urmărit.—Cum trebuie să se lfacă. — Regulele și formele de observat.—(Art. 63 din legea creditului funciar; art. 74 și 509 din Pr. civilă).

Asemănat art. 509 din Procedura civilă și art. 63 din legea creditului funciar, un exemplar dupe publicațiune trebuie să se înmâneze debitorului urmărit în persoană saū la domiciliu, înmânare făcută în conformitate cu art. 74 din Pr. civilă, observându-se de către agentul însărcinat cu înmânarea publicațiunei, gradația prescrisă de acest articol în cas când partea este absentă de la domiciliu, și aceasta sub pedeapsă de nulitate a comunicărei.

Ast-fel este nulă comunicarea publicațiunei făcută la domiciliul ales de debitorul urmărit, adică la imobilul ipotecat, când se constată că publica-

țiunea s'a lăsat tocmai în mâna delegatului creditului pus deja în posesiunea imobilului ipotecat, delegat însărcinat cu administrarea și exploatarea aceluî imobil.

Decisiunea 82/901.—Casată ordonanța de adjudecare a tribunalului Bacău cu No. 765/900, în urma recursului făcut de George Al. Crupensky, Nicolae N. Ghika și Ida S. Mayer tuțoarea legală a minorilor săi fiî, în proces cu Creditul funciar rural din București.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d-l consilier Pherekyde;

Pe d-nii advocați D. Alexandresco, M. Cornea, Theodoru și Păltineanu în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d-nii avocați Vulturescu, Constantinescu și Antonescu în combateri, și

Pe d-l procuror St. Stătescu în conclusiuni.

Deliberând,

Asupra mijlocului II de casare din recursul lui G. Krupensky, comun tuturor recurenților:

II.«Violarea art. 74 din Procedura civilă și 63 din legea Creditului rural, afște de publicațiunî în loc să fie încunoștiințate debitorului aū fost date în primirea lui Nicolae Craiu, delegatul Creditului funciar rural, care era și creditorul urmăritor după cum se constată din procesul-verbal al agentului de urmărire aflat în dosar, și care coloborează și cu certificatul Primăriei Doftana No. 183».

Avënd în vedere ordonanța de adjudecare supusă recursului, din care rezultă că, după cererea Societăței Creditului funciar rural, tribunalul de Bacău a scos în vnzare prin licitație publică moșiile Doftana și Beleghețul cu toate trupurile, proprietatea recurentului N. N. Ghica, pentru plata sumei de 1074000 lei ce datora în virtutea unui contract de împrumut;

Că, procedându-se la formalitățile vnzărei, afptul și publicațiunea ce urma a se da în primirea debitorului urmărit, saū la domiciliul său, conform art. 74 din Procedura civilă, aū fost lăsate la casa proprietăței în primirea lui Nicolae Craiu;

Considerând că după dispozițiunile art. 509 și 63 din legea Creditului funciar, un exemplar după publicațiune are a se încunoștiința în persoana saū la domiciliul debitorului urmărit, încunoștiințare care urmează a se face conform art. 74 Pr. civilă;

Considerând de asemenea că, sus arătatul articol prevede o gradațiune ce trebuie observată de agent, pentru înmânarea actelor de procedură, când partea e absentă de la domiciliu, și aceasta sub pedeapsă de nulitate a comunicărei;

Considerând în specie că, agentul prezentându-se la domiciliul ales de recurent, pentru a'î înmâna un exemplar de publicațiune pentru termenul vnzărei moșiei urmărite de Creditul rural, a predat acea publicațiune în primirea lui Nicolae Craiu;

Că însă, nețăgăduit fiind că moșia recurentului se luase deja în posesie de Creditul rural comunicarea de și făcută la domiciliul ales, totuși ea a fost încunoș-

tiințată unei persoane care în realitate nu era de cât delegatul Creditului rural, însărcinat cu administrarea și exploatarea moșilor luate în posesie și care reprezenta pe însăși creditorul urmăritor, așa că o asemenea comunicare nefiind făcută în conformitate cu legea nu poate fi valabilă;

Că de aceea, motivul de casare este întemeiat;

Pentru aceste motive și fără a mai discuta celelalte mijloace invocate, Curtea, casează, etc.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, Secția I

Audiența de la 15 Maiu 1901

Președenția D-lui A T H. G. K I V U, Prim-Președinte

I. Dumitrescu cu Maria I. Dumitrescu

Decisiunea civilă No. 95/901

Revisuire.—Cerere de revisuire basată pe descoperire de acte noi.—Condiții de admisibilitate.—Cum trebuie să fie actele noi.—Dacă trebuie să fie probatorii prin ele însăși.—(Art. 290 și 296 din Pr. civilă).

Pentru ca cererea de revisuire întemeiată pe descoperire de acte noi să fie admisibilă, se cer trei condițiuni: I) să fie făcută în termen de două luni din ziua de când s'a descoperit actele noi; II) a cele acte să fi fost reținute sau de către chiar partea în favoarea căreia s'a pronunțat judecata, sau printr-o forță majoră; și III) actele să fie probatorii.

Așa nu orî-ce act descoperit poate constitui un motiv de revisuire; ceea ce legea pretinde este ca actul descoperit și reținut de parte sa și de o forță majoră, să fie probatoriu prin el însuși și să constituie o dovadă de natură a impune schimbarea dispoșitivului hotărîrei ce se atacă.

S'a ascultat: d-nii avocați M. Antonescu din partea reclamantului I. Dumitrescu, în desvoltarea motivelor de revizuire, și

Pe d-l avocat G. G. Mironescu din partea intimatelor Maria I. Dumitrescu, în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra cererii de revizuire făcută de Ion Dumitrescu în contra decisiunii civile No. 232/99 prin care este obligat să servească soției sale Maria Dumitrescu o pensie alimentară de 600 lei pe lună cu începere de la 27 Noembrie 1897;

Ascultând pe părți în desbateri și văzând actele exhibate în instanță cum și concludsiunile scrise atașate la dosarul cauzei;

Având în vedere că Ion Dumitrescu și bazează cererea de revisuire pe 2 motive: 1) că de la pronunțarea decisiunii No. 232/99, a descoperit un act nou, actul de naștere trecut în registrul oficerului stărei civile din București la No. 3908/97, act probatoriu, pe care nu l'a putut produce la judecată din cas de forță majoră, motiv prevăzut de dispozițiunile art. 290 al. I Pr. civ.; 2) că a îndeplinit în parte obligațiunea pusă lui prin decisiunea No. 232/99 înainte de pronunțarea acestei decisiuni, motiv prevăzut de art. 288 al VI Pr. civ., cerând în baza primului motiv schimbarea decisiunii și respingerea acțiunii soției sale, iar în baza

celui de al 2-lea motiv, să fie scăzut din ceea ce este condamnat a plăti cu suma de 4700 lei;

Având în vedere că, după dispozițiunile art. 290 al. I comb. cu art. 296 al. 6 Pr. civ., trei sunt condițiunile sub care se poate admite în principiu cererea de revizuire basată pe descoperire de acte noi: 1) ca să fie făcută în termen de două luni din ziua de când s'a descoperit actele cele noi; 2) ca acele acte să fi fost reținute sau de către chiar partea în favoarea căreia s'a pronunțat judecata, sau prin o forță majoră, și 3) ca actele să fie probatorii;

Având în vedere că singurul act invocat de I. Dumitrescu în instanță pentru admiterea cererii de revizuire basată pe primul motiv și asupra căruia s'a urmat discuțiunea este actul de naștere al copilei Eugenia, trecut în registrul stărei civile din București la No. 3908, din 4 Iunie 1897, coroborat cu sentința trib. Ilfov secția I No. 178/900, rămasă definitivă, prin care s'a admis acțiunea în desavuare intentată de I. Dumitrescu în ce privește pe numita copilă;

Că odată determinat care este actul pe care se sprijină cererea de revizuire, aceea ce trebuie a se examina este dacă condițiunile cerute de lege sunt orî nu întrunite;

Având în vedere că nu orî-ce act descoperit poate constitui un motiv de revizuire; ceea ce legea pretinde este ca actul descoperit și reținut de parte sa și de o forță majoră, să fie probatoriu prin el însuși și să constituie o dovadă de natură a impune schimbarea dispoșitivului hotărîrei ce se atacă;

Având în vedere că decisiunea cu No. 232/99 atacată cu revisuire s'a pronunțat întemeindu-se pe două fapte: 1) existența căsătoriei între I. Dumitrescu și Maria Dumitrescu; și 2) că soțul abandonase pe soție de zece ani fără să-i procure cele necesarii traiului, și față cu obligațiunea ce are bărbatul de a procura femeii în timpul căsătoriei cele necesare existenței, Curtea, prin zisa decisiune, a obligat pe I. Dumitrescu a servi soției sale o pensie alimentară;

Având în vedere că prin actul nou, extractul de naștere No. 3908/97 al oficerului stărei civile din București, se constată nașterea naturală a copilei Eugenia, fiind desemnată ca mamă Maria Dumitrescu, iar prin sentința tribunalului Ilfov secția I No. 178/900 că I. Dumitrescu a desavuat această copilă, pretinsă născută de soția sa Maria Dumitrescu, în timpul căsătoriei;

Considerând că în hipotesea când s'ar privi ca constant faptul că într'adevăr Maria Dumitrescu a născut pe copila Eugenia în timpul căsătoriei, și că această copilă e fructul adulterului mamei sale, totuși acest fapt constatat prin menționatul act de naștere, coroborat cu sentința de desavuare, nu este de natură a schimba dispoșitivul decisiunii atacată cu revizuire, întru cât nu modifică în nimic faptele cari au determinat pe instanța judecătorească a condamna pe I. Dumitrescu la plata pensiei alimentare;

Că, așa fiind, actul nou descoperit de părți neîntruind unul din elementele cerute de art. 290 al. I și a nume acela de a fi probatoriu prin el însuși și de natură a impune schimbarea hotărîrei ce se atacă, este inutil a se mai examina și vedea dacă de la decoperi-

rea lui și până la introducerea cererii de revizuire nu sunt trecute două luni, cum și dacă într'adevăr a fost reținute printr'o forță majoră;

Prin urmare, revizuirea basată pe dispozițiunile art. 290 al. I, Pr. civ., este inadmisibilă;

În ce privește al doilea motiv de revizuire, basat pe dispozițiunile art. 288 al. 6 Pr. civ.;

Considerând că I. Dumitrescu cu ocasiunea judecării procesului de pensie alimentară, a susținut, ca și astăzi, că a satisfăcut acestei obligațiuni de a servi femeii sale mijloace de întreținere, trimețându-i din streinătate, în diferite epoci, sume de bani, prin mandate postale;

Că, Curtea, cu ocazia pronunțării decisiunii No. 32/99 fără să examineze validitatea actelor prezentate de I. Dumitrescu și fără să constate cuantumul sumelor ce se pretindea că a trimis soției sale prin mandate postale, a hotărât ca să se fie în seamă cu ocasiunea executării decisiunii toate sumele ce va dovedi I. Dumitrescu că a plătit;

Considerând că acest motiv invocat azi pe calea revizuirii de I. Dumitrescu a fost deja rezolvat de Curte prin decizia No. 230/99, prin urmare reclamantele conformându-se zisei decisiuni, nu-i rămâne de cât calea contestațiunii la executare pentru a face să fie scăzut cu sumele ce pretinde că a achitat soției sale.

Pentru aceste motive, redactate de d. consilier Gr. Ștefănescu, Curtea, respinge, etc.

(ss) Ath. C. Kivu, G. Flaislen, Em. Anastasiu, I. E. Dobrescu, Gr. Ștefănescu.

Grefier, (s) N. Brălianu

CURTEA DE APEL DIN IAȘI, Secția I

Audiența de la 7 Iunie 1901

Președenția D-lui I. TH. BURADA, Prim-Președinte

George N. Ghica cu Soc. Bailey și C-nia.

Decisiunea No. 77/901

Urmărire imobiliară. — Contestații la urmărire. — Judecarea lor. — Cine le judecă. — Când se judecă fără drept de apel. — Apel. — Neadmisibilitate. — (Art. 525, 530 și 533 din Proc. civilă).

Opozițiile ce se fac contra unei urmăriri de nemișcătoare, fie din partea datornicului ori a creditorilor săi, sau din partea celor de al treilea cărî intervin fie pentru a se anula urmărirea, fie pentru revendicarea ori păstrarea unui drept de proprietate, sau a ori cărui alt drept asupra nemișcătoarelor urmărite, se fac la tribunalul care a făcut urmărirea, și sentința tribunalului dată asupra unei asemenea opoziții, când respinge contestația, nu este supusă de cât recursului în casație, fără drept de apel.

Ast-fel contestația ce are de obiect de a se declara nul un contract de locațiune intervenit între proprietarul nemișcătorului urmărit și un al treilea pe motiv că acest contract micșorează dreptul de privilegiu al contestatorului asupra imobilului urmărit, se judecă de tribunalul unde se face urmărirea definitiv, fără drept de apel, numai cu drept de recurs în casație.

Curtea deliberând,

Având în vedere că după art. 525 Pr. civ. opozițiile ce se fac contra unei urmăriri de nemișcătoare, sau din partea datornicului, ori a creditorilor săi, sau

din partea altor al treilea cărî intervin, sau pentru a se anula urmărirea, sau pentru revendicarea ori păstrarea unui drept de proprietate, sau a ori cărui, alt drept asupra nemișcătoarelor urmărite, se fac la tribunalul care a făcut urmărirea, și după art. 533 același cod, sentința tribunalului, când respinge contestația, nu e supusă de cât recursului în casație fără drept de apel;

Având în vedere că contestația făcută la trib. Bacău de apelantul George N. Ghica prin petiția înregistrată la No. 2502 din 26 Aprilie 1901 are de obiect de a obține să se declare nul contractul de locațiune intervenit între C. G. Vernescu și Societatea Bailey et Co. transcris la trib. Bacău sub No. 60/901 pentru motivul că acest contract îi micșorează dreptul său de privilegiu asupra moșiei urmărită, și ca consecință să se șteargă dintre sarcinile imobilului acest contract de locațiune;

Că ast-fel această contestație intră în acelea prevăzute de art. 525 și 533, și prin urmare sentințele tribunalului date în asemenea materie nu sunt supuse apelului când resping contestațiile, cum este în speță;

Că a se pretinde că art. 533 nu se referă de cât la casurile când se cere nulitatea titlului în basa căruia se face urmărirea, sau când se revendică însăși proprietatea imobilului urmărit, casuri prevăzute de art. 530 pr. civilă, este a distinge acolo unde legea nu distinge, și nici nu este rațiune a se face această distincțiune, pentru că dacă motivul ce a îndemnat pe legiuitor de a nu da drept de apel în casurile prevăzute de art. 530 a fost accelerarea procedurii vânzării, acest motiv este cu mult mai accentuat în casurile prevăzute de art. 525, între cari figurează și contestațiile pentru nulitățile de procedură, pe cari tribunalul le rezolvă chiar fără cerere înscris și chiar dacă se fac în ziua vânzării, și în cazul când le respinge, procedează imediat la vânzare, fără să aștepte expirarea dreptului de apel, care este evident că nu există, ci numai drept de recurs în casație o dată cu ordonanța de adjudecare.

Pentru aceste cuvinte, redactate de d-l consilier I. Sinescu, în majoritate.

Decide,

Respinge ca neadmisibil apelul făcut, etc. etc.

(ss) M. Șuțu, D. Porfiriu, D. Sofian, I. Sinescu.

Osebită părere

Având în vedere că obiectul contestațiunii făcută de către apelantele G. N. Ghica este de a se declara nul contractul de locațiune intervenit între C. G. Vernescu și Societatea Bailey et Co. transcris de tribunalul Bacău pentru motiv că acest contract îi micșorează dreptul său de privilegiu asupra moșiei urmărită și ca consecință a se șterge dintre sarcinile imobilului acest contract de locațiune;

Având în vedere incidentul rădical de d-l avocat Gamulea, reprezentantul Societății Bailey et Co. prin care susține că sentința trib. nu ar fi susceptibilă de apel, de oare ce contestația fusese respinsă de tribunal și conf. art. 533 din Pr. civ. hotărârile date în acest

cas nu sunt supuse de cât recursului odată cu ordonanța de adjudecare;

Având în vedere că art. 533 nu se poate referi de cât la cererile de amânare bazate pe motive de neobservare a formelor prescrise pentru urmărire, dovadă rubrica sub care este așezat, adică la *amânarea adjudecațiunei*;

Având în vedere că este imposibil a se admite o altă interpretare art. 533 și a se zice, că, în specie, sentința trib. care era chemat a judeca despre validitatea unui contract de locațiune, nu ar fi supusă apelului, ci numai recursului în casație de odată cu ordonanța, căci prin art. 562 se determină în mod limitativ anume casurile în care o ordonanță poate fi casată, și motivele din contestație și acele prevăzute în acest articol, ne am găsi față cu o sentință, care nu s'ar putea ataca nici prin apel, nici prin recurs;

Considerând că, ast-fel fiind, credem că art. 533 nu se poate aplica de cât la casurile când contestațiunea tinde la amânarea adjudecațiunei; că în specie contestațiunea având cu totul alt scop, trebuie să se urmeze conf. art. 402 Pr. civ.

Pentru care motive suntem de părere că afacerea este susceptibilă de apel și prin urmare a se respinge incidentul.

(s) I. Th. Burada.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI SUCEAVA

Audiența de la 7 Septembrie 1901

Președenția D-lui A. BĂRSESCU, Președinte

Sigmund Langfelder et Bruder cu Mozes Clar

Faliment. — Concordat. — Cerere de anulare a concordatului. — Părțile ce pot cere această anulare. — Creditor neverificat și neadmis la masa falimentului. — Dacă poate cere anularea concordatului. — (Art. 1020 și 1021 din Codul civil; art. 863 din vechiul Cod comercial; art. 848 și 859 din actualul Cod de comerț).

Concordatul fiind un contract sinalgmatic, și în contractele sinalgmatic condițiunea resolutorie fiind tot-d'a-una sub-înțeleasă în cas când una din părți nu-și îndeplinește angagiamentul său, incontestabil că partea în privința căreia angagiamentul nu s'a executat, are dreptul să-î ceară desființarea.

Așa, într'un concordat, părțile nefiind de cât falitul și majoritatea creditorilor verificați și admiși definitiv sau provisoriu la masa falimentului, numai această majoritate sau fic-care din acești creditorii în parte, care n'ar fi fost îndestulat de sumele cuvenite în virtutea concordatului, are dreptul să ceară anularea concordatului.

Creditorul însă a cărui creanță nu este verificată și admisă la masa falimentului fiind-că a fost contestată și judecarea contestației e încă pendinte înaintea instanțelor judecătorești, nu poate cere anularea concordatului omologat de tribunal, concordat la care el nu a luat și nu putea lua parte.

Tribunalul,

Având în vedere cererea făcută de d-nii Sigmund Langfelder & Bruder prin procuratorul D-lor d-l G.

Străjescu, de a se anula concordatul încheiat de falitul Mozes Clar cu creditorii săi;

Având în vedere expunerile părților și lucrările din dosar, din care rezultă că: în urma declarării în stare de faliment a pârâtului Mozes Clar, reclamanții ca creditorii ai acestuia, depun spre verificare două cambii pe suma de 5799 lei 20 bani, cerând înscrierea lor în tabloul de creditorii ai falimentului, ear cu ocaziunea verificării creanțelor, unul din creditorii, d-l Dichman, contestă creanțele reclamanților pe motivul că cererea de înscriere nu era subscrisă; contestația a fost trimisă de d-l judecător comisar, tribunalului, și se găsese și astăzi pendinte, ne fiind încă tranșată. — La 11 Februarie 1899, falitul încheie concordat cu creditorii săi, prin care se obligă a le plăti în anumite termene o dividendă de 40% asupra sumelor din creanțele lor, concordat care a fost omologat de tribunal prin jurnalul No. 783 din 22 Februarie 1899;

Având în vedere că astăzi reclamanții cer anularea aceluși concordat pentru motivul că pârâtul nu 'și-a îndeplinit și față de dâșii obligațiunile ce 'și luase prin el, neplătindu-le nici până acum quota concordatară ce li se cuvenea, cu toate că termenele prevădute prin concordat au expirat încă de la 22 August 1900; — iar în susținerea cererii lor invoacă că de și creanțele lor au fost contestate, totuși dâșii ar fi în drept a cere anularea concordatului, întru cât el este obligatoriu față de toți creditorii, fie trecuți sau ne trecuți în tablou, fie că creanțele lor au fost sau nu verificate; — Deci chestiunea ce trebuie să examinăm și de care depinde soluțiunea acestui proces este următoarea: Un singur creditor a cărui creanță nu este verificată și admisă la masa falimentului întru cât a fost contestată și judecarea contestației se află pendinte înaintea tribunalului, poate cere desființarea, sau anularea după cum se exprimă legiuitorul, a unui concordat omologat de tribunal, și la care el, conform art. 848 Cod comercial, nu a luat și nici putea lua parte?

Având în vedere că concordatul fiind un contract sinalgmatic, și în contractele sinalgmatic resolutorie fiind tot-dea-una sub-înțeleasă în caz când una din părți nu-și îndeplinește angagiamentul său (art. 1020 Cod civil), incontestabil că partea în privința căreia angagiamentul nu s'a executat, are dreptul (art. 1021 C. civ.) să-î ceară desființarea; — orî într'un concordat părțile ne fiind de cât falitul și majoritatea creditorilor verificați și admiși definitiv sau provisoriu la masa falimentului, această majoritate numai are dreptul, conform principiului menționat, să ceară desființarea (anularea) concordatului;

Considerând că dacă acest sistem este logic și conform principiilor generale de drept, probă că a fost consfințit și de legiuitorul nostru prin vechiul art. 863 din Codul comercial care prevede că: «dacă falitul nu îndeplinește condițiunile concordatului, majoritatea creditorilor care au luat parte la deliberațiune și cari n'au fost îndestulați cu sumele cuvenite prin concordat, va putea cere resilierea lui» trebuie să recunoaștem însă, că are mai multe inconveniente, spr. ex.: s'ar putea ca

falitul să achite quotele concordatelor creditorilor din majoritate, așa că aceștia odată achitați să nu mai aibă nici un interes a cere desființarea lui, iar minoritatea să rămâne neplătită; — s'ar mai putea ca după un timp mai îndelungat întrunirea majorității să nu se mai poată face și deci resilierea concordatului să devie imposibilă, etc. pentru care considerațiunile legiuitorului nostru, imitând pe cel francez, prin legea din 6 Aprilie 1900 a modificat menționatul art. 863 din Codul comercial, dând dreptul nu numai majorității creditorilor care au luat parte la deliberarea concordatului, dar și fie-cărui din acești creditorii în parte care n'a fost îndestulat de sumele convenite în virtutea concordatului să ceară resilierea lui;

Considerând că cunoscute fiind acum considerațiunile pentru care legiuitorul nostru, călcând peste principiile generale de drept, a modificat dispozițiunile art. 863 Cod comercial, o discuțiune serioasă asupra chestiunii, dacă un creditor a cărui creanță nu numai că nu a fost verificată și admisă la masa falimentului, dar a fost și contestată, iar contestația este și acum pendinte înaintea tribunalului, poate cere anularea concordatului la care el nici nu putea participa, credem noi, nu poate avea loc; și în adevăr: cum s'ar putea admite ca un asemenea pretins creditor, căci până la verificare nu se știe dacă este un creditor serios sau fictiv, care nu are drept a lua parte la nici una din deliberațiunile falimentului să aibă dreptul să ceară și să obțină resilierea concordatului care ar putea avea consecințe dezaastroase pentru cei-l'alți creditorii serioși? — De altminteri și în Franța cu ocaziunea modificării Codului de comerț, a avut loc discuțiuni foarte importante asupra art. 520 corespunzător art. 863 din Codul nostru de comerț, și pe care legiuitorul nostru de sigur le-a avut în vedere, și nu vedem pe nimeni susținând părerea împărțită de reclamantii;

Că nici din dispozițiunile art. 859 Cod comercial nu se poate trage un argument serios în sprijinirea acțiunii de față, de oare-ce acest articol este relativ la efectele hotărârii de omologare a concordatului și dintre care unul este de a face concordatul obligatoriu pentru toți creditorii, adică ca toți creditorii fie că au luat parte la dânsul, fie că au fost sau nu verificați, trecuți sau nu în bilanț, să nu poată fi plătiți de cât conform condițiunilor stabilite prin concordat; deci, dacă acest articol dă dreptul reclamantilor de azi a cere ca falitul să fie obligat să le plătească quota convenită conform concordatului, în caz când creanța lor s'ar găsi sinceră și reală, nu le recunoaște însă și dreptul a cere resilierea concordatului, ne fiind aplicabil în specie;

Că deci față de cele sus descrise, cererea făcută de d-nii Sigmund Langfelder et Bruder este nefondată și ca atare cată a se respinge.

Pentru aceste considerante redactate de d. președinte, respinge ca nefondată cererea de anulare a concordatului încheiat între falitul Mozes Clar și creditorii săi la 11 Februarie 1899 și omologat de tribunal prin jurnalul No. 783 din 22 Februarie 1899.

(ss) A. Bărsescu, G. C. Ioan.

Observație.—Pre cât cunoaștem, chestiunea judecată de trib. din Suceava este nouă în jurisprudența noastră. Ca atare, ea ar merita câteva cuvinte de observație. Un proces de asemenea natură fiind însă pendent înaintea Curței din Iași, așteptăm decisiunea Curței pentru a ne putea pronunța în deplină libertate și pentru ca să nu se crează că pregătim terenul în vederea procesului care are a se judeca în curând.

D. A.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI NEAMȚU

Audiența de la 25 Septembrie 1901

Președenția D-lui G. ALEVRA, Președinte

Iancu Mătăsaru cu Primăria com. Girov

Sentința civilă No. 325/901

Declinare de competență la judecătorul de ocol.--Dacă cărțile de judecată, asupra declinării de competență, pot fi atacate cu recurs, când litigiul nu trece peste 200 lei.

Legiuitorul n'a făcut nici o derogare de la dreptul comun în ce privește cărțile de judecată date asupra unei declinări de competență. Așa fiind, o asemenea carte de judecată nu se va da, în tot deauna, cu apel, or-care ar fi valoarea litigiului; ci cu apel numai când e vorba de o sumă mai mare de 200 lei; în caz contrar, se va da cu recurs.

Având în vedere apelul făcut de Iancu Mătăsaru contra cărții de judecată No. 511/901, a jud. ocol. Piatra, care-și declină competența de a judeca acțiunea intentată de numitul, acțiune ce tinde la obligarea primarului din com. Girov să-i restituie suma de 104 lei și 5 bani, plătită pentru că a introdus, în acea comună o cantitate de vin;

Având în vedere că, după art. 55 l. j. pace, cărțile de judecată sunt susceptibile numai de recurs, când valoarea litigiului nu trece peste 200 lei; că, în specie, obiectul reclamațiunii fiind mai mic de 200 lei, deși în cartea de judecată se spune că e dată cu drept de apel, totuși, întru cât căile de atac ale unei hotărâri le fixează legea, nu voința judecătorului, sus-amintita carte de judecată nu poate fi atacată cu apel, ci numai pe calea extra-ordinară a recursului;

Considerând că deși art. 335 Pr. civ. spune că atunci când o instanță s'a declarat incompetentă, instanța de apel poate, dacă găsește apelul fundat să schimbe hotărârea apelată; totuși, această dispozițiune nu poate fi luată ca având un caracter excepțional, derogator de la dreptul comun, în ce privește competența; că, de sigur, acest articol nu face de cât aplicațiunea dreptului comun, când spune că se poate face apel în contra unei sentințe prin care se declină competența; că, deci, spre a putea usa de această cale, însăși hotărârea trebuie să fie susceptibilă de apel; că, dar, nu se poate spune că hotărârile declinatoare de competență sunt privilegiate, fiind, tot-d'a-una, susceptibile de apel,

chiar când, cum e în specie, obiectul litigiului e mai mic de 200 lei;

Considerând că, în ce privește competența, actuala lege pentru judecătoriile de pace cuprinde dispozițiuni derogatorii de la dreptul comun, căci ea, prin art. 55, permite judecarea, în ultimă instanță, pentru acțiunile al căror obiect are o valoare până la 200 lei inclusiv, ceea ce nu e posibil pentru tribunale, față cu art. 56 din Pr. civ., după care, aceste instanțe, judecă, tot d'a-una, cu apel, așa că ele-și vor declina competența, din oficiu, pentru afacerile de 1500 lei tocmai sau mai mici; că, tot derogatorie de la dreptul comun (art. 38 l. C. cas.), e și dispozițiunea din art. 98 l. j. pace, după care tribunalele, ca instanțe de recurs, după casare, nu trimet litigiul în judecata altei judecatorii, ci, evocând fondul, judecă în primă sau ultimă instanță, după regulile de competență ale tribunalelor;

Considerând că, așa fiind, dacă, în ce privește competența, am aplica dispozițiunile producerei civile și la judecătoriile de pace, ar trebui să zicem că, în acțiunile al căror obiect nu trece de 200 lei, tribunalele, ca-sând, nu pot evoca fondul, ele nefiind competente, ratione materiae, de a judeca asemenea cauze, ci ar trebui ca, potrivit art. 108 Pr. civ., să-și decline competența și să trimeată afacerea înaintea instanței competente, ceea ce e inadmisibil, față de injuncțiunea categorică din art. 98 sus citat;

Considerând că, chiar dacă s'ar da o altă interpretare art. 108 și 335 Pr., întru cât art. 740 Pr. civ. spune lămurit că actuala lege a jud. de pace rămâne în vigoare, până la noi dispozițiuni, se înțelege că regulile speciale de competență fixate de art. 55 sus amintit, nu pot fi atinse de o lege generală, cum e procedura civilă, fără un text expres;

Considerând că, pentru aceste motive, trebuie să decidem că jud. de ocol, chiar când nu intră în fondul unei afaceri, dacă, însă, obiectul ei nu trece peste 200 lei, el nu va judeca cu apel, ci cu recurs; că, dar, rău a fost dată, în primă instanță, cartea de judecată astă-zî cu apel, așa că acesta urmează a fi respins ca inadmisibil;

Pentru aceste considerante redactate de d-l judecător de ședință, hotărăște, respinge, ca inadmisibil, apelul, etc., etc.

(ss) C. Alevra, S. Scriban.

JUDECATORIA OCOLULUI II, JUD. IAȘI

N. Iosipescu cu Al. Bădărău

No. 1/900

Pedepse.—Ce este pedeapsă.—Când trebuie aplicată.—Manifestație de stradă.—Rebeliune.—Loviri aplicate unui manifestant recalcitrant.—Dacă cel ce a lovit se pedepsește.

Din punctul de vedere al principiilor juridice penale pedeapsa nefiind un echivalent al prejudiciului material cauzat, sau un mijloc de reparațiune personal, ci pur și simplu o măsură de protecție și apărare socială, nu trebuie aplicată de cât numai când interesele sociale o reclamă, adică când faptul incriminat implică în sine o pornire delictuoasă a

unei firi care în adevăr are nevoie de corecțiune, putând deveni mai curând sau mai târziu periculoasă societății.

Ast-fel când în timpul unei manifestații sgomotoase de stradă, o persoană împinsă de dorința de a împedica acte resvrătitoare și anti-sociale ce ar putea periclita ordinea și siguranța publică, este silită să aplice lovituri unor manifestanți, aceste lovituri nu constituie un fapt delictuos și deci acea persoană nu poate fi pedepsită.

Judecata,

Având în vedere acțiunea publică introdusă de N. Iosipescu, contra lui Al. Bădărău, pentru faptul de lovire;

Având în vedere că din susținerile pacientului N. Iosipescu, și din depunerile sub jurământ ale martorilor ascultați în instanță se constată că numitul pe când participa la manifestația sgomotoasă și turbulenta de stradă întâmplată la 16 Mai a. c., a fost întâmpinat de Alexandru Bădărău care nu din motive de răzbunare sau ură personală ci de sigur numai în vederea atitudinii de atunci a d-lui Iosipescu, și pentru a potoli desordinea și scandalul provocat de manifestanți a voit a conduce la secție pe N. Iosipescu, iar acesta opunându-se, atunci după mărturisirea unora din martori d. Bădărău ar fi aplicat lovituri lui Iosipescu, în timp ce alți doi martori contestă aceasta;

Că deci între depunerile martorilor cari cu toții susțin că au fost față la cele petrecute, existând o vădită contradicție, faptul imputat d-lui Bădărău nu se poate stabili cu certitudine și precisiune, și deci acesta urmează a fi achitat.

Dar în afară de aceasta chiar dacă am admite pentru moment ipoteza cea mai favorabilă reclamantului și am lua de bune afirmațiunile sale nedovedite încă pe deplin că d. Bădărău ar fi lovit pe reclamant, totuși ținând seamă de împrejurările sociale excepționale și apreciind situația psihologică în care s'a petrecut faptul, din toate acestea rezultă pentru judecată cu absolută certitudine, că în faptul imputat d-lui Alex. Bădărău se manifestă nu alt-ceva de cât tendința acestuia de a se opune și împedica niște acte resvrătitoare și anti-sociale, la care probabil credea d-sa că participă reclamantul iar nici de cum voința și intențiunea culpabilă de a lovi pe acesta;

Considerând că din punctul de vedere strict al principiilor juridice penale, pedeapsa nefiind un echivalent al prejudiciului material cauzat, sau un mijloc de reparațiune personal, ci pur și simplu o măsură de protecțiune și apărare socială, nu trebuie aplicată de cât numai când interesele sociale o reclamă, adică când faptul incriminat implică în sine o pornire delictuoasă a unei firi care în adevăr are nevoie de corecțiune, putând deveni mai curând sau mai târziu periculoasă societății și acest mod de a înțelege aplicarea pedepsei este atât de întemeiat și rațional în cât este generalmente admis de întreaga doctrină nouă penală.

Orî dacă examinăm actul de violență imputat d-lui Bădărău și cercetăm de aproape motivele subiective

psihice care au pus în mișcare voința sa în momentul săvârșirii actului, apoi departe de a vedea în el o pornire și înclinare delictuasă și culpabilă, provenită din satisfacțiunea unui sentiment egoist și anti-social de ură sau răzbunare, din contră constatăm precum am spus mai sus tendința din partea d-sale de a împotriivi la actele de rebeliune comise de o aglomerațiune de manifestanți care s'a constatat în adevăr că periclitau ordinea și siguranța publică.

Având în vedere că ast-fel fiind nu se poate zice că d-l Bădărău este culpabil de faptul de lovire cu voință ast-fel cum îl prevede și înțelege legiuitorul prin art. 238 C. pen.

Pentru aceste motive, achită.

(s) Vespasian Erbiceanu.

JUDECATORIA OCOLULUI OLT-TOPOLOG, JUD. ARGEȘ

Audiența de la 24 August 1901

T. S. Cernătescu cu I. N. Tănase

Cartea de judecată civilă No. 1235/901

Apărătorii după lângă judecătoriile de pace.—Dacă pot pleda înaintea ori-cărei judecătoriai.—(Art. 123 din legea judecătoriilor de ocoale din 1896).

Apărătorii după lângă judecătoriile de pace se pot prezenta și pleda înaintea ori-cărei judecătoriai, nu numai înaintea judecătoriei pe lângă care sunt stabiliți și înscrși în lista și tabloul format la acea judecătorie.

Astă-zî fiind la ordine cercetarea acțiunii intentată de d-l T. S. Cernătescu din com. Scheiu contra lui I. N. Tănase din comuna Corbi Mângurenii pentru revendicare de pământ aflat în comuna Corbi-Mângurenii.

La apelul nominal s'a prezentat reclamantul în persoană și pârâtul asistat de d-l apărător I. Codreanu, procedura neîndeplinită. Părțile declară că de și procedura nu este îndeplinită totuși se recunosc și voesc a se judeca. După citirea petițiunii de intentare a acțiunii reclamantul contestă d-lui I. Codreanu—apărător pe lângă judecătoriile din București—apărătorul pârâtului dreptul de a pleda înaintea acestei judecătoriai nefiind înscris în tabloul apărătorilor acestei judecătoriai conform art. 123 l. jud.

D-l apărător I. Codreanu arată că art. 133 l. jud. reglementează organizarea apărătorilor pe lângă judecătoriile de ocoale numai în ce privește capacitatea, se ocupă de eo quod plaerumque casu fit, și dacă nu se găsește în legea jud. și modul de funcționare, modul de a pleda al apărătorilor, trebuie să ne referim la dreptul comun, adică la legea pentru constituirea corpului avocaților, căci apărătorii sunt asimilați—și urmează a fi asimilați—cu avocații: Or în această lege se spune că fie-care avocat e dator a se înscri în tabloul unui singur județ, dar va putea pleda înaintea ori-cărei Curți sau tribunal din alt județ; deci întru cât nu există un regulament al legii jud. apărătorii sunt supuși dr. comun.

Judecata,

Asupra incidentului ridicat de reclamant că un apărător nu poate susține procese înaintea unei judecătoriai la care nu este înscris.

Având în vedere că prin art. 123 l. jud. legiuitorul nu a putut înțelege de cât pe acei apărătorii care doresc a se stabili anume pe lângă o judecătorie, iar nici de cum nu a creat o restricțiune, un privilegiu pentru

unii oprind pe aceia care din întâmplare ar fi chemați de către un client înaintea unei judecătoriai în a cărei listă sau tablou de apărători nu figurează; că în lipsă de un text în leg. jud. care să reglementeze modul de funcționare de a pleda al apărătorilor trebuie să ne ducem la dreptul comun, care în specie este legea pentru organizarea corpului de avocați cu care apărătorii urmează a fi asimilați din punctul de vedere al profesiei, lege în care se spune că fie-care avocat trebuie să se înscrie numai în tabloul unui județ unde are să exerciteze profesia, dar se adaogă imediat că el are dreptul de a pleda înaintea ori-cărei alte Curți sau tribunal din alt județ, deci și un apărător urmează a fi admis a pleda înaintea altei judecătoriai de cât aceea la care este înscris, judecătoriile fiind de un singur grad și apărătorii de asemenea nefiind împărțiți în mai multe categorii, urmează ca un apărător odată înscris în tabloul unei judecătoriai poate pleda înaintea ori-cărei alte judecătoriai: aceasta din punctul de vedere juridic;

Având în vedere că în specie din examinarea împrejurărilor de fapt, în care se pertractează procesul, a opri pe un apărător neînscris în tabloul de apărători al acestei judecătoriai ar fi a se atinge dreptul de apărare ce este acordat ori-cui înaintea instanțelor judecătorești, căci din trei domni apărători înscrși pe lângă această judecătorie nici unul nu poate fi angajat de pârât, toți trei domni apărători fiind angajați, de la început de reclamant, în toate procesele ce le are înaintea acestei instanțe;

Judecata,

Pentru aceste motive de drept și de fapt, respinge incidentul ca nefondat și acordă cuvântul în fond.

Reclamantul declară că se retrage și că lasă pe judecată să facă ce va voi. Pârâtul ceru respingere acțiunii ca nesusținută cu cheltueli.

Judecata, respinge ca nesusținută acțiunea intentată de d-l T. S. Cernătescu.

(s) G. St. Ștefănescu.

Grefier (s) N. Predescu.

Observație.—Interpretarea dată art. 123 din legea judec. de ocoale prin cartea de judecată ce publicăm, este juridică. Sunt judecătoriai care interpretă legea alt-fel, însă fără cuvânt.

În adevăr, apărătorii fiind asimilați cu avocații, în ceea ce privește exercițiul profesiei lor, așa precum un avocat poate în mod accidental pleda înaintea unui alt tribunal de cât acela pe lângă care este înscris, nu vedem pentru ce un apărător sau procurator, după cum se exprimă legea, expresiune introdusă prin amandamentul comitetului delegaților în locul cuvântului *avocat* care figura din capul locului în proiectul de lege, n'ar putea în mod accidental exercita și el profesia sa pe lângă altă judecătorie de cât aceea pe lângă care funcționează în mod obicinuit.

D. A.

Rugăm pe abonații nostri, rămași în restanță cu plata abonamentelor, să bine-voiască a achita sumele datorite, cât mai neîntârziat, direct către d-l Codreanu, la administrația ziarului în București, 6 Splaiul Brâncoveanu Voevod, prin mandat sau timbre poștale, sau în mâinele numai a vechilor încasatori autorizați: Manole Herişescu pentru București și I. Riveanu pentru provincie, de la cari vor primi în schimb chitanțe din registrul cu matcă, prevăzute cu ștampila ziarului nostru.